

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ιδ. αριθ. 423)

— "Ω! δύνασθε νά ὀμιλήσητε ἀφόβως, διότι ἡ σύζυγός μου δὲν γνωρίζει γαλλικά.

— Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα· νά σᾶς εἰπῶ, ἐφοβούμην μήπως τὴν τρομάξω.

— Εἶναι λοιπὸν πράγματι πολὺ τρομερὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ εἴπη; ὑπέλαβεν ὁ νέος γενόμενος κάτωχρος.

— "Ὅ,τι ἔλεγαν οἱ ἄλλοι, ἐγὼ ἀφ' ἑαυτοῦ μου δὲν ξέρω τίποτε.

— Πολὺ καλὰ, σᾶς ἀκούω.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ φαίνεται ὅτι ἦταν ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν· λένε πῶς ὁ πατέρας της εἶναι μεγάλος τραπεζίτης, ἢ μεγάλος ἐφοπλιστής, καὶ ἄλλοι πάλιν λένε πῶς εἶναι κἀνένας πρίγκηπας.

Λοιπὸν ἡ κόρη τοῦ αὐτοῦ δὲν ξέρω πῶς τῆς ἦλθεν, ἀγάπησε τὸν ὑπὲρθετον τοῦ πατρός της, ἕνα ἱπποκόμον μὲ συμπάθειο.

Ὁ ἄγνωστος ἀνέτεινεν ἑλαφρῶς τοὺς ὤμους καὶ ἐμειδίασε παραδόξως· ὁ δὲ Βλαιρὼ ἐξηκολούθησε τὸν λόγον.

— Ὅταν οἱ γονεῖς της μυρίσθηκαν τὸν ἔρωτά της γυνῆκαν ἄνω κάτω, καταλυπηθήκανε, καταστενοχωρηθήκανε, δὲν ἤξευραν τί νὰ κάνουν. Τὸ μόνο ποῦ σκέφθηκαν ἦτο νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ σιμὰ τοὺς κ' ἔτσι τὴν ἔστειλαν σ' τὴ Γαλλία, γιατί κοντὰ σ' τὰ ἄλλα ἀνεκάλυψαν πῶς ἦταν ἔγκυος. Νοίκιασαν λοιπὸν τὸν πύργον τοῦ Βλαινοῦρ καὶ τὴν ἔφεραν ἐκεῖ μαζὺ μὲ τὴν γκυοβερνάτα της. Ἐκεῖ μέσα τὴν εἶχανε σὰ φυλακισμένη. Ἐξω ἀπὸ τοὺς κήπους βῆμα δὲν κοτοῦσε νὰ κἀνῆ. Ἄλλος ἀπὸ μένα δὲν τὴν εἶδε κ' ἐγὼ πάλι ὡς πῶς σᾶς εἶπα μόνο μιὰ φορὰ καὶ ἀπὸ μακριά. Νά μὴν τὰ πολυλογῶ, πῆς ἀπὸ τὴ στενοχώρια της, πῆς ἀπὸ τὴ λύπη της, πῆς ἀπὸ τὸ βάρος ποῦ εἶχε ἡ συνειδήσή της, τὸ κορίτσι δὲν μπόρεσε νὰ βραστάξῃ κ' ἔτσι τρελλάθηκε.

— "ὦ! ἀνερώνησεν ὁ ἄγνωστος.

— Μάλιστα, κύριέ μου, τῆς ἔστριψαν ποῦ λέμε ἡ βίδαις.

— Καὶ δὲν ἔκαμαν τίποτε διὰ νὰ τὴν θεραπεύσουν;

— Δὲν ξέρω τί ἔκαμαν. Τὸ βέβαιο εἶναι πῶς τὸ καυμένο τὸ κορίτσι ἔχασε τὰ μυαλά του· καὶ σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι ἀπάνω γέννησε κ' ὄλας.

— Ἀρσενικό ἢ θηλυκό;

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πληροφορήσω, κύριε.

— Μὰ δὲν τὸ ἐνέγραψαν εἰς τὰ Ληξιαρχικά βιβλία; Ἡ μὴν τύχη καὶ τῶκαμαν ἄφαντο, ἀφοῦ πρῶτα περιώρισαν τὴν μητέρα.

— Σταθῆτε νὰ δῆτε. Ἀφοῦ γεννήθηκε τὸ παιδί, ἡ μητέρα ποῦ τὴν εἶχαν ἀφήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ μοναχὴ τῆς ἦλθε φρένα, πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἀρπᾷ τὸ παιδί ἀπὸ τὰ πόδια, τὸ τυλίξει μέσ' τὴν κούνια καὶ δὲν ξέρω τί κράταγε σ' τὸ χέρι, σφυρὶ ἢ κἀνένα ξύλο, καὶ κἀνει θρίμματα μ' αὐτὸ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ νέος ἔβαλε κραυγὴν φρίκης.

— Αὐτὸ ποῦ λέγετε μοῦ φαίνεται ἀδύνατον· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνέβῃ τέτοιο πρᾶγμα! ἀνέκραξεν.

— Μήπως κ' ἐγὼ τὰ παίρνω τοῖς μετρητοῖς; ἐγὼ σᾶς διηγούμαι τί λέγει ὁ κόσμος.

— Καὶ ἡ ἀνάκρισις τί ἔκαμε;

— Ἡ ἀνάκρισις; Χαμπαράκι δὲν πῆρε! Δὲν ξεύρετε πῶς ἡ ἀνάκρισις, ἅμα εἶναι ἀνακατωμένοι πλούσιοι ἄνθρωποι, φράζει τ' αὐτιά της καὶ κλεῖ τὰ μάτια της;

— Ναι, ἀλλ' οἱ γαλλικοὶ νόμοι εἶνε ἴσοι πρὸς πάντας.

— Βέβαια, ἴσοι γιὰ κειοὺς ποῦ τοὺς ἔκαμαν, μὰ γιὰ νὰ ἐξετάσουμε, ἐφαρμόζεται ἡ ἰσότης ἢ δὲν ἐφαρμόζεται; Ἀπὸ τὸν μικρὸν ἕως τὸν μεγάλον, κύριε, πέρνει καὶ δίνει ἡ εὐνοια, ἢ πίστις... Ὅλα τὰ ἔχουν γιὰ μερικὸς, τίποτε γιὰ τοὺς ἄλλους· ἐν συντομίᾳ ἐπνίξαν τὴν ὑπόθεσιν...

— Ἀλλὰ τὸ τέκνον, κύριε, τὸ τέκνον.

— Τὸ τέκνο!... εἶπανε πῶς ἡ γυναῖκα δὲν ἦταν ἔγκυος· καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν ἐγέννησε.

— Λοιπὸν τὸ ἐξαφάνισαν τὸ παιδίον!

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε· ἀλλ' ἂν πάλιν ἡ κόρη δὲν ἦταν ἔγκυος...

— Ἀπ' ἐναντίας εἶμαι βέβαιος ὅτι ἦτο.

— "ὦ! τότε ἂν ἦσθε βέβαιος...

— Ἐπειδὴ ὑπάρχει ἀλήθεια καὶ ψεῦδος εἰς ἕκείνα τὰ ὁποῖα εἶχате τὴν καλοσύνην νὰ μοι εἴπητε, κύριε, ἐγὼ ἀφίνω κατὰ μέρος τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ θευλίματα, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλω πλέον· ναι, εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι περιώρισαν τὴν μητέρα διὰ νὰ κατορθώσωσι νὰ ἐξαλείψωσι τὸ τέκνον της.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν εἶμπορῶ νὰ εἶπω ὄχι, παρετήρησεν ὁ Βλαιρὼ.

Καὶ ἀπέλαμψε τὸ βλέμμα αὐτοῦ.

Γ'.

Στιγμαία ἐπεκράτησε σιγὴ.

— Νά σᾶς εἰπῶ ἐν πρᾶγμα, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Βλαιρὼ;

— Εἶπατέ μοι, ναι.

— Λοιπὸν νομίζω ὅτι σεῖς γνωρίζετε πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἐμὲ περὶ τῆς νέας ταύτης.

— Ἐν πρώτοις, κύριε, ἡ νεαρὰ γυνὴ τὴν ὁποίαν εἶδατε ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βλαινοῦρ δὲν ἦτο κόρη, ἀλλὰ χήρα.

— "Α!

— Ἀπολέσασα πρὸ ὀλίγου τὸν σύζυγόν της πνιγέντα μετὰ δεκαοκτὰμηνον ὑπανδρείαν.

— Λοιπὸν ὅσα εἶπαν;

— Εἶναι καθαρὸς μῦθος, κύριε.

— Καὶ ἡ τρέλλα ἀκμῆ;

— Αὐτὸ δυστυχῶς δυνατόν νὰ ἦναι ἀληθές.

— Ἀλλὰ διατὶ ἄρα γε περιώρισαν τὴν νέαν χήραν;

— Σᾶς τὸ εἶπον διὰ νὰ ἐξαλείψωσι τὸ παιδίον.

— Σᾶς ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἐνοῶ. Γιατὶ νὰ θέλουν νὰ βγάλουν ἀπ' τὴ μέση τὸ παιδί; πρὸς τίνα σκοπὸν;

— Πρὸς τίνα σκοπὸν; Διὰ ν' ἀρπάσωσι τὴν περιουσίαν τοῦ συγκειμένην ἐκ πολλῶν ἑκατομμυρίων.

— Διάβολε, διάβολε! εἶπεν ὁ Βλαιρὼ.

— Ἀπέναντι οὐδενὸς ὀπισθοδρόμησαν, διότι πρὸ τῆς γεννήσεως ἤδη τοῦ ὄρφανοῦ ἡ διαρπαγὴ τῆς περιουσίας εἶχε συντελεσθῆ· εὐτυχῶς ὅμως ἐγὼ εἶμαι ἐν Γαλλίᾳ, θ' ἀποταθῶ πρὸς τὰ δικαστήρια, θὰ καταγγείλω τὰς ἀισχυροργίας καὶ τὰ κακούργηματα καὶ θὰ ἐκδικήσω τὰ θύματα!

Ὁ Βλαιρὼ ἐμειδίασε μειδίαμα πονηρὸν, ἐνῶ τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐρρυτιδῶθη ἀπαισιῶς.

— Εἶπαν — καὶ τοῦτο εἶναι πρώτη ἀτιμία — ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος, ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἦτο ὑπανδρευμένη,

ἀλλ' ἀπλῶς παλλακίς τοῦ συζύγου της... Ἄ! θ' ἀποδείξω εὐκόλως ὅτι ἐψεύσθησαν!

— Ἀρκεῖ τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου.

— Τὸ ἔχω τὸ ἔγγραφο τοῦτο μετὰ καὶ ἄλλων ἐπ' ἴσους σπουδαίων.

— Μὲ συγχωρᾶτε νὰ σᾶς εἶπω, κύριε, ὅτι δὲν εἶναι πολὺ φρόνιμον νὰ ταξιδεύετε φέροντες τόσον πολὺτιμα ἔγγραφα.

Ἐγνωστος ὑπεμεδιάσεν.

— Ἦσυχάσατε, κύριε, εἶπε, διότι τὰ ἔγγραφα αὐτὰ δὲν τὰ φέρω ἐπάνω μου· τὰ ἀφήμα ἐν Παρισίοις διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῶ εἰς τὸν κίνδυνον νὰ τὰ χάσω καὶ διὰ νὰ μὴ ροβηθῶ μὴ τὰ κλέψωσιν.

— Καλὸν εἶναι νὰ τὸ γνωρίζω τοῦτο, διενόηθη ὁ Βλαιρῶ. Καὶ ἐπανέλαβε δυνατῇ τῇ φωνῇ.

— Πῶς ἄρᾳ γε δὲν ἀπετάθητε μέχρι τοῦδε εἰς τὴν δικαιοσύνην;

— Ἀπέφυγον νὰ πράξω τοῦτο ἕνεκα λόγων τινῶν, διότι πλησίον τοῦ ἐνόχου ὑπάρχουσι καὶ ἄθῳοι... καὶ ἔπειτα ἐπιθυμῶ πρὸ παντός ν' ἀνεύρω τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ νὰ μάθω ἐὰν ζῇ τὸ τέκνον της.

— Ὡ! τὸ ἐνόχῳ τοῦτο.

Μετὰ βραχεῖαν δὲ σιωπὴν ὁ ἄγνωστος ἀνέλαβε τὸν λόγον.

— Ἀνάγκη ἐξ ἄπαντος νὰ ἴδω τὸν γέροντα φύλακα τοῦ πύργου.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη, κύριε.

— Καὶ νὰ λάβω παρ' αὐτοῦ...

— Ὅλας τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας μόνος αὐτὸς ἐν Βλαινκούρ δύναται νὰ δώσῃ, εἶπεν ὁ Βλαιρῶ ἀποπερατώσας τὴν φράσιν τοῦ νέου.

— Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ μὲ ἀκούσῃ ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἄγριος.

— Ὡ! ὅσον διὰ νὰ σᾶς ἀκούσῃ, θὰ σᾶς ἀκούσῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ σᾶς ἀποκριθῇ ἄρᾳ γε;

— Πιστεύετε λοιπὸν...

— Ἐγὼ σᾶς εἶπον ὅτι εἶναι παραπολὺ δύσκολον διὰ νὰ λύσῃ κανεὶς τὴν γλῶσσάν του.

— Καὶ ἂν τὸν ἀπειλήσω ἀκόμη;

— Ὡ! τότε δὲ ἂν μεταχειρισθῆτε αὐτὸ τὸ μέσον, τιμουδιά δὲν θὰ βγάλλῃ. Τί θὰ τὸν κάμουν τάχα ἢ φοβέρας σας;

Αὐτὸς ὡς ὑπρέτης ὑπηρετεῖ τοὺς κυρίους του· σὴν ἦναι αὐτοὶ κακοῦχοι, αὐτὸς δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε· αὐτὸς νίπτει τοὺς λένε τὰς χεῖρας. Τὸ νὰ τὸν ἀπειλήσετε εἶναι ἄσχημον πράγμα, κύριε, καὶ μὴ λησιμονῆτε τὴν παροιμίαν ποῦ λέγει, μὲ τὸ γλυκὸ κατορθώνει κανεὶς περισσότερα παρὰ μὲ τὸ ξυνόν.

— Σεῖς ὁ ὅποιος τὸν γνωρίζετε, κύριε, τί με συμβουλεύετε νὰ κάμω;

Ἀφοῦ π.ασεποιήθη ὅτι ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν, ὁ Βλαιρῶ ἀπεκρίθη:

— Ἡ θέσις σας εἶναι πραγματικῶς πολὺ δύσκολος καὶ θὰ ἦτο λυπηρὸν νὰ κάμετε εἰς μάτην τὸ ταξιδί σας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, θὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

— Αὐτὰ εἶναι περιττά. Ἄμα κἀνεὶς μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ καλόν, νὰ τὸ κάμῃ. Ὁ γέρο Γραπιέ εἶναι πιστὸς ὑπρέτης· μυστικὸς ὅσο παίρνει· δὲν σοῦ λέω, ἔχει καὶ τὰ ἐλαττώματά του· μέθυσος νὰ τὸν πῆς, δὲν εἶναι· ἀγαπᾷ ὅμως νὰ πίνῃ. Ἐλα ὅμως ποῦ δὲν τὸν ἔχει καὶ καμιά φορὰ νηστεύει· γιατί δὲν ἔχει νὰ πιῇ; Συλλογίζομαι λοιπὸν πῶς ἂν τοῦ γλυστρήξουμε μερικαῖς χρυσαῖς σ' τὸ χέρι θὰ τοῦ βγάλουμε ὀμιλία.

— Μάλιστα, νὰ τοῦ δώσω διακόσια, τριακόσια φράγκα.

— Καλὰ· μὰ πρέπει νὰ τοῦ τὰ δώσουμε μὲ τρόπο· μπο-

ρεῖ νὰ τὰ πάρῃ, κ' ἔπειτα νὰ σοῦ πῆ τίποτε· καὶ τρέχα γύρευε. Γιὰ τοῦτο χρειάζεται πολιτικὴ· νὰ ἐγὼ τί μπορῶ νὰ κάμω πρὸ χάρι σας· νὰ τὸν διώξω καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ σᾶς δεχθῇ· πῶς σᾶς φαίνεται τὸ σχέδιόν μου;

— Ὡραῖο! Ὡραῖο!

— Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι; ἐγὼ ἀπόψε πηγαίνω σ' τὸ γέρο Γραπιέ. Κι' ἂν δῶ πῶς μπορούμε νὰ καταφέρουμε τὴν δουλειά μαζὺν, τότε σᾶς προειδοποιῶ. Ἀλήθεια, ποῦ θὰ σᾶς εὔρω;

— Δὲν ξεύρω ἀκόμη.

— Θὰ πιάσετε βέβαια κανένα δωμάτιο σὲ ξενοδοχεῖο.

— Αὐτὸ σκοπεύω.

— Σωστά, ἀφοῦ δὲν ξεύρετε κανένα ἄνθρωπον σ' τὸ Βλαινκούρ. Αἰσὶπὸν, ἐγὼ σᾶς βρίσκω, γιατί' ἕνα τόχομε τὸ ξενοδοχεῖο μας, σ' τὴν πλατέα, ἄντικρυ σ' τὴ βρύση. Ἀγκαλιὰ δὲν μοῦ εἶπατε καὶ τ' ὄνομά σας.

— Ὀνομάζομαι Κάρολος Σεβρῦ.

— Κ' ἐγὼ Ἰούλιος Κορνεφό... Ἄ! μὰ πλησιάζομεν εἰς τὸ Βερζεβίλ, καὶ καλὰ ποῦ δὲν βρέχει· γιατί' θὰ κάμωμε κάμποσο δρόμο μὲ τὰ πόδια.

— Πόση ὥρα θέλομε ἀπὸ τὸ Βερζεβίλ εἰς τὸ Βλαινκούρ;

— Μόλις τρία τέταρτα τῆς ὥρας, ἂν πάρουμε τὸ δρόμο τοῦ δάσους ποῦ ξεύρω.

— Μήπως αὐτὸς ὁ δρόμος δὲν εἶναι εὐκόλος γιὰ τὴ γυναϊκά μου;

— Ἦσυχάστε, ἕνα μόνον μικρὸ ἀνήφορο θ' ἀναβούμε, ὁ δὲ ἄλλος δρόμος εἶναι ἴσος σὰ πεζοδρόμο.

Μετὰ ὀκτώ λεπτά ἀφίκοντο εἰς Βερζεβίλλην. Ἦτον ἡ δεκάτη ὥρᾳ. Οἱ ταξειδιῶται ἐπάτησαν τὸν πόδα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπλήρωσαν τὸ τίμημα τῆς θέσεως των. Τούτου γενομένου ὁ Κάρολος Σεβρῦ ἔλαβε τὸν σάκκον του, προσήνεγκε τὸν ἔτερον βραχιόνά του εἰς τὴν σύζυγόν του, καὶ ἀμφότεροι ἤκολούθησαν τὸν Βλαιρῶ ὅστις ἐμελλε νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός. Ὁ Πρεσβὴ ἐγένετο ἄφαντος. Διηυθύνθη πρὸς τὸ Βλαινκούρ δι' ἄλλης ὁδοῦ. Ὡς εἶχε προαναγγείλει ὁ Βλαιρῶ, ἡ διὰ μέσου τοῦ δάσους τῶν ἐλατῶν ὁδὸς καθαραιθεῖσα ὑπὸ τῶν βροχῶν, εὐρίσκετο ἐν καλῇ καταστάσει καὶ ἦτον εὐβάτος. Εἶχον ἤδη φθάσει εἰς ἀπόστασιν ἀφ' ἧς ἐφαίνετο τὸ Βλαινκούρ, χωρὶς ἡ νεαρὰ γυνὴ νὰ αἰσθανθῇ μεγάλην κόπωσην.

Ὀλίγον πορρωτέρω εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα βημάτων ἀπὸ τῶν πρώτων οἰκιῶν ὁ Βλαιρῶ ἐσταμάτησεν.

— Κύριε Σεβρῦ, εἶπεν, ἐδῶ σᾶς ἀρίνω. Ἰσῖα, ὅλο ἴσῖα θὰ πάτε· ἄμα βγῆτε εἰς τὴν πλατέα τοῦ χωριοῦ, θὰ δῆτε τὸ σημάδι τοῦ ξενοδοχείου, ἕνα ἔλατο. Ἐγὼ κείνο ποῦ σᾶς εἶπα θὰ τὸ κάμω· σὲ λίγη ὥρα θὰ πᾶ' νὰ εὔρω τὸ λεγάμενο καὶ ἀπόψε τὸ βράδυ θὰ σᾶς φέρω εἰδήσεις.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐδεξιώθησαν ἀλλήλους, ὁ κ. Βλαιρῶ ἀποχαιρετήσας τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἀπεμακρύνθη. Ἀλλὰ, ἀφοῦ προῦχώρησε βήματά τινα, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπανῆλθεν ἐν σπουδῇ πλησίον τῶν δύο ταξειδιωτῶν.

— Ἐξέχασα νὰ σᾶς πῶ πῶς οἱ ξενοδοχοὶ ὅλοι εἶναι περίεργοι, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς ἀνοίξῃτε κουβέντα γιὰ τὴ δουλειά ποῦ σᾶς ἔφερε σ' τὸ Βλαινκούρ.

— Ἐννοια σου...

— Γιὰ σας λοιπὸν! θὰ ξαναἰδωθούμε.

— Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Βλαιρῶ ἀπομακρύνθη ταχέως καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὀπισθεν περιφράγματος· καὶ κλάδων δένδρων. Μετὰ τινα λεπτά, ἠδύναντο νὰ τὸν ἴδωσιν ὀλισθαίνοντα κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τοῦ δάσους τοῦ πύργου, εἶτα σταματώντα, ἐξάγοντα κλειθρον ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἀνοίγοντα θύραν τινά καὶ εἰσδύοντα δρομαίως ἐντὸς τοῦ δάσους.

— Ὁ Κάρολος Σεβρὺ καὶ ἡ σύζυγος του ἀφίκοντο εἰς τὸν ξενώνα. Ἀμέσως ἐζήτησαν ἐν δωμάτιον, τῆς Ζελίμας ἐχούσης πρὸ πάντων ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ὁ ξενοδόχος καὶ ἡ σύζυγος του μετὰ μεγάλης προθυμίας τοὺς ὑπεδέχθησαν, ἐμειναν δὲ ἐκστατικοὶ ἐνώπιον τῆς ὡραίας ταξειδιώτιδος, τὴν ὅποιαν κατέτρωγον μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, τεθαμβηκότες καὶ ἀποκτηνωμένοι ἐκ θαυμασμοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ ξενοδόχος ἔλαβε τὸν σάκκον καὶ ὠδήγησε τοὺς ταξειδιώτας ἐν τῷ ἰδίῳ δωμάτιῳ τῆς. Ὑπῆρχον ἐπίσης καὶ ἄλλα δύο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν ἐξ αὐτῶν, τὸ ὡραιότερον, κατεῖχε κύριος τις ἀρκετὰ προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, παρασημοφόρος, ἀργαῖος στρατιωτικὸς ἀναμφιβόλως, ὅστις ἔμελλε νὰ διέλθῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα εἰς Βλαϊνκούρ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἕτερον, τοῦτο δὲν ἦτο κατάλληλον, καὶ ἀληθῶς δὲν ἠδύνατο τὸ προσφέρειν εἰς τὸν κύριον καὶ κυρίαν ἡ ξενοδόχος ἢ τὰ τὸ ἐκράτει δι' αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς εἰς Βλαϊνκούρ διαμονῆς τῶν ταξειδιωτῶν.

— Τρεῖς ταξειδιῶται! ἐπανελάμβανεν ὄλονεν ἡ ἀγαθὴ γυνή, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν τῆς, βλέπουσα πάντα τὰ δωμάτια τῆς κατελιμμένα.

Καὶ ἀληθῶς ἀπὸ δεκαπενταετίας, ἀφ' οὗ μετῆρχετο τὴν ξενοδόχον, πρῶτον ἦδη ἔβλεπε τοιοῦτό τι... Τρεῖς ταξειδιῶται! ἦτο ἀπίθανον τοῦτο, φαντασιώδες, καὶ ἐδυσκολεύετο νὰ τὸ πιστεῦσῃ.

Ὁ σύζυγος συνεμερίζετο τὸν θαυμασμὸν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, διότι δι' ἀμφοτέροισι τὸ τοιοῦτον ἦτο δῶρον ὅπερ ἐπιπτεν αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ, ὡς ποτε τὸ μᾶνα τὸ οὐράνιον ἐν τῇ ἐρήμῳ ἦτο θαῦμα τοιοῦτον, ὥστε ἐν τῇ παραφύρῳ αὐτῶν χαρὰ καὶ παρὰ τὴν προσιδιάζουσαν τοῖς ξενοδόχοις συνήθειαν οὐδὲ ἐλαχίστην ἐρώτησιν ἐσκέφθησαν ν' ἀπευθύνωσι τῷ Καρόλῳ Σεβρῦ, μὴδὲ κἄν ἐρωτήσαντες αὐτὸν πῶς ὠνομάζοντο καὶ πόθεν ἤρχοντο.

Καὶ καὶ μὲν ὁ νέος ἐνθυμούμενος τὴν συμβουλὴν τοῦ συνοδοιπόρου του δὲν ἦτο διόλου μεταδοτικὸς, ἀλλ' ὅτε ἡ ξενοδόχος ἀνέβη περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ δωμάτιον κομίζουσα τὸ γέφυμα τῶν ὀδοιπόρων, ὁ κ. Σεβρὺ τὴν ἠρώτησεν ἐὰν ἐγνώριζέ τινα χωριανὸν ὀνόματι Κορνεφέρ. Βεβαίως δὲν ὑπέπτεψε ποσῶς ἐκείνον, ὅστις τοσοῦτον ὑποχρεωτικῶς ὑπεσχέθη τὴν συνδρομὴν του, ὡς ἱκανὸν τὰ τὸν ἀπατήσῃ, ἀλλ' ἠσθάνετο τρόπον τινὰ τὴν ἀνάγκην νὰ μάθῃ μὲ ποῖον εἶχε τὸ δὴ λεγόμενον, νὰ κάμῃ.

Εἶναι δύο Κορνεφέρ ἐδῶ εἰς τὸ Βλαϊνκούρ, κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ ξενοδόχος, πατέρας καὶ υἱός. Γιὰ τὸν πατέρα θέλετε νὰ πῆτε;

- Ποίας ἡλικίας εἶναι ὁ πατήρ;
- Ὡς ἐξῆντα χρονῶν.
- Τότε λοιπὸν ἐγὼ ἀπῆντησα τὸν υἱόν, σήμερα τὸ πρῶτ.
- Τὸν κ. Ἰούλιον Κορνεφέρ.
- Ναί, τί ἄνθρωπος εἶναι;
- Ἐνας νέος πολὺ καλός.
- Ὑποχρεωτικός;
- Πολὺ μάλιστα, κύριε, καὶ πάντα πρόθυμος νὰ κάμῃ χάrais.
- Τί ἐπάγγελμα ἔχει;
- Ἀγοράζει σιτηρὰ ἀπὸ τοὺς γεωργούς τοῦ Βλαϊνκούρ καὶ τὰ μεταπουλάει εἰς Ρεμμεμόντην, κάποτε μάλιστα πηγαίνει ἕως εἰς τὸ Ἐπινάλ.
- Πολὺ καλὰ, διενεώθη ὁ Κάρολος Σεβρῦ. Καὶ ὑψηλῇ τῇ φωνῇ ἐπανελάβε μειδιῶν ἐπιχαρίτως.
- Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία.
- Ἦτο πράγματι εὐχαριστημένος, διότι ἐξ ὅσων τῷ εἶπεν

ἡ ξενοδόχος ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πλήρη ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν κ. Ἰούλιον Κορνεφέρ.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος, τῷ εἶπεν ἡ σύζυγός του, ἥτις ἐκ τοῦ βλέμματός του ἐφαίνετο ἐμβατεύουσα μέχρι τῶν διολογισμῶν αὐτοῦ.

— Ναί, ἀπεκρίνατο οὗτος, εἶμαι εὐχαριστημένος, διότι ἔχω καλὰς ἐλπίδας. Δὲν θ' ἀποβῇ μάτην τὸ ταξειδίον μας, καί τι θὰ μάθωμεν, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ ὀλίγον ὀλίγον θὰ διαφωτισθῶμεν κατὰ τὴν ἐπιζοφερὰς ταύτης ὑποθέσεως.

Καὶ ἤρξαντο γευματίζοντες μετὰ ὀρέξεως.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν ἡ Ζελίμα ὡμολόγησεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς ὅτι ἦτο πολὺ κουρασμένη, ὅτι ἠσθάνετο εἰς πάντα αὐτῆς τὰ μέλη μεγάλην κόπωσην καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθεξῇ εἰς τὸν ὕπνον· ὁ δὲ σύζυγος αὐτῆς τὴν ὑπεχρέωσε νὰ κατακλιθῇ. Μόλις ἔπραξε τοῦτο ἡ Ζελίμα, ἀπεκοιμήθη. Ὁ νέος καθήμενος ἐπὶ ὀλίγον ἐπὶ θρονίος παρὰ τὴν κλίνην τὴν παρετήρει κοιμωμένην, εἶτα δὲ ἡ κεφαλὴ του ἔπεσε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτὸς βαθέως.

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ, νύξ φαινομένη ὅτι ἔμελλε νὰ ᾔναι λίαν ζοφερά, διότι ἦτο ἀσέληνος καὶ ἀναστρός, μέλανα δὲ καὶ πυκνὰ νέφη περιστρέφοντο ἐπάλληλα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, διωκόμενα ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου.

Ἀφρὸς ἐκρουσέ τις τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ὁ δὲ Κάρολος Σεβρὺ ἀφυπνισθεὶς ἐν ταραχῇ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ κρότος ἐπὶ τῆς θύρας ἐπανελήθη, ὁ δὲ νέος ἐγερεθεὶς ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε, εἶπεν ἡ Μαρία Ρόζα, τοῦ ξενοδόχου ἡ σύζυγος.

— Ὁμιλήσατε σιγανὰ, διότι κοιμᾶται ἡ γυναῖκά μου.

Ἐἶχεν ὅμως ἀφυπνισθῆ καὶ ἡ Ζελίμα.

— Ποῖος εἶναι, Κάρολε, ἠρώτησεν;

— Κύριε, σὰς ἔφεραν τώρα μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Ἰουλίου Κορνεφέρ.

— Καλὰ, καλὰ, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Κάρολος Σεβρὺ λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μαρίας Ρόζας.

Καὶ ἐπλησίασεν εἶτα πρὸς τὴν Ζελίμα, ἥτις εἶχεν ἀνασηκωθῆ ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ εἶπέ τινα ἐν τῇ γλώσσῃ, ἣν ἐγνώριζεν ἡ νεαρὰ γυνή, ἐνῶ ἦναπτε τότε ἡ ξενοδόχος κηρίον.

— Μήπως περιμένει κάτω ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος Σεβρῦ.

— Ὁχι, κύριε, ὁ νέος ἐκεῖνος ἀνεχώρησεν εὐθύς, διότι ἐφαίνετο πολὺ βιαστικός. Νὰ σὰς φέρω σὲ λιγάκι τὸ βραδυνοῦ σας;

— Θὰ σὰς φωνάξω ἐγὼ, ὅταν ᾔναι ὥρα, ἀπῆντησεν ὁ Σεβρῦ, καὶ ἡ ξενοδόχος ἀπῆλθεν.

Ὁ Κάρολος Σεβρῦ λίαν συγκινημένος ἐπλησίασε πρὸς τὸ κηρίον.

— Πᾶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, δὲν ὑπάρχει ἐπιγραφή ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος, καὶ ὁ κ. Ἰούλιος Κορνεφέρ ἐλησμόνησε φαίνεται τὸ ὄνομά μου.

Ἀνοίξας δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνω·

«Ἐκατάφερα τὸν φίλον τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον τοῦ προσέφερα ν' ἐδοῦλες. Τέλος πάντων ἐφάνη ἐπίμονος, ἀλλ' ἐτελείωσεν ἡ ὑπόθεσις. Θὰ ἐνταμωθῶμεν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὰς ἑνδεκα, ἔως εἰς τὸ μεσονύκτιον, θὰ σὰς ἐξηγήσω δὲ διατὶ ἡ συνέντευξις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνῃ γιὰ αὐρίον. Μετὰ πτὸς ἑνδεκα ὥρας ἐγβατέ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον χωρὶς θόρυβον, τοῦτο θὰ σὰς ᾔναι εὐκολον, διότι ἡ θύρα εἶναι κλειστὴ μὲ ἓνα μόνον μάνδαλον. Θὰ σὰς περιμένω εἰς τὴν πλατεῖαν κοντὰ σ'τὴ βρούσι. Μὴ λησμονήσατε τὴν συμβουλὴν τὴν

ἡδοναίαν σὰς ἐδωκα· σιωπὴ καὶ ἐχεμύθεια. Καλὴν ἐντάμωσιν ἀπόψεω.

Κάτω τῶν γραμμῶν τούτων γεγραμμένων διὰ μεγάλων χαρακτήρων καὶ μετὰ τρεμούσης χειρὸς, ἃς ὀλίγον προσέχων τις ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς παραπεποιημένας, καὶ τῶν ὁποίων καλὸν ἐνομίσαμεν νὰ διορθώσωμεν τὰς ἀνορθογραφίας, ὑπῆρχεν ἡ ὑπογραφή τοῦ Ἰουλίου Κορνεφέρ.

Ὁ Κάρολος Σεβρὺ διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλὸς, τοὺς ὀφθαλμούς· προσηλῶν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς.

— Παράδοξον ὤρισεν ὦραν διὰ τὴν συνέντευξιν, ἐψιθύρισε.

Εἶτα δὲ μετὰ νέαν σιωπὴν ἐπανελάθε.

— Τέλος πάντων ὑπάρχει λόγος τὸν ὁποῖον θὰ μοι εἴπῃ.

— Τί; εἶπεν ὑπολαβοῦσα ἡ Ζελίμα, ἥτις ἀπὸ ὀλίγου παρετήρει αὐτὸν ἵνα ἐμβατεύσῃ εἰς τὴν διάνοιάν του.

Ὁ Κάρολος πλησιάζας πρὸς αὐτὴν τῇ μετέφρασε τὴν ἐπιστολήν.

— Τώρα μεσάνυκτα! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνή, διατί;

— Δὲν ξεύρω, ἀλλὰ ὑπάρχει λόγος πρὸς τοῦτο.

— Κάρολε δὲν μοι ἀρέσει τοῦτο.

— Βεβαίως κ' ἐγὼ θὰ ἐπροτίμων μίαν ἄλλην ὦραν.

— Λοιπὸν θὰ ὑπάγῃς;

— Τί νὰ κάμω; πρέπει νὰ ὑπάγω.

Ἡ Ζελίμα διετέλεσε σιωπηλὴ ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τῆς κ. μαρκησίας καὶ περὶ τοῦ τέκνου τῆς, ἐπανελάθεν ὁ Κάρολος Σεβρὺ, δὲν πρέπει κἀνὲν νὰ μὲ φοβίζῃ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος τὸ ὁποῖον ἀνελάβον καὶ ἔπειτα, ἀγαπητὴ μου Ζελίμα, δὲν μᾶς εἶπες τάχα σὺ ἡ ἰδία ὅτι ὄχι μόνον μέραις ἀλλ' οὐδὲ μίαν ὦραν δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν;

— Τὸ εἶπα, Κάρολε.

— Λοιπὸν ἴδου διατί θὰ ὑπάγω ἀπόψε, ὅσον παράδοξος καὶ ἂν μοι φαίνεται ἡ ἐκλεχθεῖσα ὦρα, νὰ εὔρω τὸν ἄνθρωπον τοῦ πύργου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτῶνται ὅλαί μου αἱ ἐλπίδες.

— Πολὺ καλὰ, Κάρολέ μου, δὲν ἀντιτείνω πλέον καθόλου.

— Τώρα νὰ δειπνήσωμεν, ἐὰν ἀγαπᾷς.

— Ἄν καὶ δὲν πεινώ, θὰ φάγω ὅμως ὀλίγον διὰ νὰ σὲ συντροφεύσω.

— Περιττὸν εἶναι νὰ σιωπήσῃς, ἐγὼ πλησιάζω τὴν τράπεζαν εἰς τὴν κλίνην.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, Κάρολε.

Ἡ Μαρία Ρόζα προσκληθεῖσα ἐκόμισε τὸ δεῖπνον τῶν ὀδοιπόρων.

Δ'.

— Τὸ ὠρολόγιον τῆς συνοικίας ἐσήμηνε τὴν ἐνδεκάτην ὦραν. Μακρόθεν ἤκούετο ὁ ὠρυγμὸς φρουροῦντος κυνὸς, ἀπὸ ὦρας καὶ ἐπέκεινα ὁ ξενοδόχος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐκοιμῶντο, ἐκοιμάτο δὲ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ καὶ ὁ τρίτος ταξειδιώτης, ὁ παρασημοφορημένος, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ κυρὰ Μαρία Ρόζα ὠμίλησε πρὸς τὸν Κάρολον Σεβρὺ καὶ ἔπειδὴ τὰ δύο δωμάτια ἐχωρίζοντο διὰ λεπτοῦ σανιδώματος, ἤκούετο ὁ ῥίγχος αὐτοῦ. Ἡ Ζελίμα ἀνακαθήμενη ἐπὶ τῆς κλίνης εἶχε περιπεπλεγμένους περὶ τὸν λαμῶν τοῦ πρὸς ἀναχώρησιν ἐτοίμου συζύγου τῆς τοὺς ἡμιγυμνοὺς καὶ ὠραίους αὐτῆς βραχιόνας.

— Κάρολε, μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι δὲν θὰ ἀργήσῃς;

— Ὅθ' ἐπανελθῶ ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

— Δὲν θὰ κοιμηθῶ.

— Ἄπ' ἐναντίας πρέπει νὰ κοιμηθῆς, διότι τοιουτοτρόπως δὲν θὰ σοῦ φανῇ μακρὰ ἡ ἀπουσία μου.

— Ἔλα, Κάρολε, δὲν θὰ κοιμηθῶ, διότι ἔχω ἐδῶ εἰς τὸ κεφάλι μου πολλὰ πράγματα. Κάρολε μου, πρόσεξε μὴ σοῦ συμβῇ τίποτε.

— Γίνεσαι παιδίον! τί θέλεις νὰ μοῦ συμβῇ;

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλ' εἶμαι ἀνήσυχος.

— Ἡσύχασε, ἀγαπητὴ μου, καὶ ὅταν ἐπιστρέψω, θὰ σοὶ φέρω μίαν καλὴν εἰδήσιν.

— Κάρολε, γιατί αὐτὸς ὁ παληόσκυλος γαυγίζει τοιουτοτρόπως.

— Δὲν γνωρίζω, τὸν ἔδεσαν πιθανῶς καὶ δὲν εἶναι εὐχάριστος.

— Θαρῶν κἀνεὶς πῶς κλαίει.

— Ἔλα, μὴ δίδῃς προτοχὴν εἰς αὐτὰ· ἐγὼ φεύγω, διότι ἔγειναν ἔνδεκα ὦραι.

— Μοὶ ὑποσχέθης ὅτι θὰ ἐπανελθῇς γρηγόρως.

— Ναί.

— Γνωρίζεις ὅτι δὲν θὰ κοιμηθῶ.

— Ὅχι, ὄχι, πρέπει νὰ κοιμηθῆς.

— Δὲν θὰ κοιμηθῶ, διότι θέλω νὰ ἀκούσω ὅταν ἐπιστρέψῃς τὰ βήματά σου.

— Τί παιδί ποῦ γίνεσαι, τί παιδί!

— Κάρολε, φίλησέ με πάλιν.

Ἀντιλλάγησαν νέα φιλήματα, εἶτα δὲ ὁ νέος ἀπαλλαγείς τῶν περιπτώσεων τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἔλαθε δεύτερον ἀνημμένον κηρίον, ἤνοιξε τὴν θύραν, ἦν, ἐξελθὼν, ἐκλείσεν ἡρέμα καὶ κατέβη εἰς τὸ ἰσόγειον πάτωμα.

Ὁ Βλαιρὼ ἦτο κάλλιστα πληροφορημένος, διότι, ὡς ὑπέδειξεν ἤδη, ἡ πρὸς τὴν μικρὰν πλατεῖαν θύρα τοῦ ξενοδοχείου μόνον διὰ μοχλοῦ εἰσδύοντος εἰς τὸν τοῖχον ἐκλείετο.

Ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἔσυρε τὸν μοχλὸν, ὅστις ἔτριξεν ὀλίγον, εἶτα δὲ θείς τὸ κηροπήγιον ἐπὶ τραπέζης καὶ σβέσας τὸ κηρίον ἐξῆλθε καὶ ὤδευσε πρὸς τὴν κρήνην. Ἀμέσως ἀνὴρ τις ἀνωρθώθη ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν, ἦν δ' οὗτος ὁ Βλαιρὼ.

— Σ' τὴν ὦραν ἀπάνω ἤλθατε, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ πάμε.

Αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι, οὐδαμῶς δ' ἐν τοῖς παραθύροις τῶν οἰκιῶν ἐφαίνετο φῶς· πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ Βλαινκούρ ἐκυμῶντο, καὶ τὴν νυκτερικὴν σιγὴν ἐτάρασσαν μόνον τὸ μιαιούλιμα γαλῆς ἐπὶ στέγης, περαιτέρω ἡ ὠρυγὴ τοῦ κυνὸς, ὁ ἦχος τῆς καταγιγίδος καὶ ὀκρότος τοῦ μύλου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦθοροῦ τοῦ ἐπὶ τῶν ὑδραυλικῶν τροχῶν πίπτοντος ὕδατος θορύβου παρεμφεροῦς πρὸς βροντήν. Οἱ δύο νυκτερινοὶ διαβάται ἀφίκοντο εἰς τὰς ὄχθας τοῦ φρού.

— Εἰμπορούσαμεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν ἀπὸ τὸ γιοφύρι, εἶπεν ὁ Βλαιρὼ, μὴ προφυλαττόμενος πλέον νὰ ὀμιλῇ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ μόνις θὰ ἐπροχωρούσαμεν πενήντα βήματα καὶ θὰ σταματούσαμε ἀπὸ τὰ νερά, γιατί ὁ ποταμὸς εἶναι πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴν προχθεσινὴ βροχῇ.

— Ὑπάρχει ἄλλος δρόμος;

— Βέβαια.

— Ποῦ;

— Παρεπάνω ἀπὸ τὸν μύλον.

— Ἡ νύξ εἶναι πολὺ σκοτεινὴ.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές].